

Genstads Sang.

D Syndefulde jeg vil nedfalde
For Dig, o, Allerhoieste,
Remodeligen at paafalde
Om Naade og Barmhertighed;
O Helligaand vær selv min Løge,
Da aabnes Vrien indtil Gud,
Saa vil jeg gladeligen sjunge
Til jeg af Verden ganger ud.

Jeg hadet er ud af de Fleste,
Det har min Gjerning og forskyldt;
Men beed for mig, i gode Christne,
Til Frelseren sluk Bredden ud;
Forlad min Broder Skyld og Brode,
Saa læser Du i Fader vor;
Vi Alle skal for Dømmen møde,
Naar vi en Gang her fra skal gaae.

Bedroveligt i disse Dage,
En Verden er saa fuld af Ewig,
Her er en Jammerdal at vandre,
Et Snarregarn det blev for mig;
Af Moder er jeg født og baaren,
Antaget har min Daabets Pagt,
Men finder den med Suk og Taarer,
Saa ilde jeg den har frembragt.

Dig Dyrighed jeg ber at takke,
Du stedse vilbet har mig vel,
Eskjendt jeg har været dig haardnaffet,
Saa har Du forget for min Sjæl;

LThjem 2] u. a.

V box 5:134

Nu sidder jeg for Navnesvobe,
Nu krømpes jeg for Skrig og Skraal,
Nu vil jeg til min Jesum løbe,
Hvor der er Trost for al min Sorg.

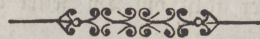
O Kone, kjær jeg Dig forlader,
Et Farvel jeg Dig byde maa,
Den Sød jeg saad i din Ager,
Den seer jeg nu med Suk og Graad;
Jeg seer mine Børn ved Moders Side,
Som vilde Fugle svæve maa,
O vee, o vee, hvad skal jeg sige,
Jeg som er Fader til de Smaa.

Hvad hjælper om jeg er opdragen,
Hvad hjælper vel et dydigt Navn,
Hvad hjælper om jeg er begaven
Af Gud med Sandser og Forstand,
Hvad hjælper om jeg Bogen læser,
Om jeg som Salomon var klog,
Hvad hjælper om jeg Pennen fører,
Naar jeg af Verden stodes bort.

Men om jeg her den Død skal lide,
Om Jorden drikke skal mit Blod,
Da haaber jeg i Dødens Time
At gaa fra Jammer ind til No.
Nu syder jeg til Herrens Hænder
Et Suk af Hjertet oser ud,
Du ene her mit Hjerte kjender,
Skjøndt jeg er Jord, saa er Du Gud.

O, hermed vil jeg Farvel sige,
Til alle siger jeg, „god Nat“!

De som paa Torvet findes ledig,
Til Vaaben nu maa tage fat,
Bevæbnet maa Du stedse være,
I Dag er Du som Rosen rød,
Hvo veed hvor længe Du kan være,
Forinden Morgen bleg og død.

En Sømands Lod.

En Vise jeg begynder om hvad jeg har hørt og seet:
Til en saa deilig Pige en Matros monne fri;
Det begav sig i Tiden, at Vinden blæste god,
At den unge Sømand til Søes da mon drog.
Fallari si falla, si falla fallari.

En fornemmelig Kjøbmand som der monne bo
Til Matrosens Pige han beileet ogsaa;
Jeg hører din Kjærest paa Søen faer hen,
Og mens han er borte saa blir jeg din Ven.

Den anden Dags Morgen den Kjøbmand opstod,
Sine bedste Klæder han paa sig og tog,
So Heste for Bognen med Kuff og Lækei
Til Matrosens Pige han kjorte sin Bei.

Kjøbmanden og Pigen til Sengs monne gaae,
Men hvad de bestilte, jeg ei sige maa;
Sun sagde, lad ei Folket faa noget at see;
Mens min Kjærest er borte, hvad kalder han mig.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 2

Og da 5 Maanedes Tiden var loben forbi,
 Den selsamme Pige blev tyk om sit Liv,
 Da 9 Maanedes Tiden var gaaen derhen,
 Den selsamme Aften hendes Kjæreste kommer hjem.

Han tog hende i Favn, han gav hende et Kys,
 Jeg synes min Pige Du er bleven saa tyk,
 Det er ikke andet end Fedme, sagde hun,
 Tænker Du jeg er falsk om Du seiler en Stund.

Og da Aftens Maaltidet tilende mon gaae,
 Hun oploftede Munden og raabte: Haa, haa,
 En heftig Sygdom er falden paa mig,
 Jeg tror ikke Andet, end jeg mister mit Liv.

De sendte til Doktoren Bud, han kommer der,
 Han monne vel sporge: hvad Tilstand her er,
 Han sagde: De gange i Kammeret ind,
 Men den stakkels Somand fik ei komme derind.

Men Doktoren tog paa hendes pulsende Aar,
 Den Pige er syg fra Hoved til Taa,
 Men Doktoren gav dem atter til Trost:
 Hun bliver vist bedre, naar hun bliv'r forlest.

De sendte til Gjordemoderen Bud, hun kommer ind,
 Estrar blev hun forlest, alt med en ung Son,
 Den Kjobmand har bedraget den Pige saa fin,
 Det fik hendes Kjæreste for Trostfaben sin.

Og nu fare vi Brodre paa Bolgerne blaa,
 Sætter aldrig Jers Tillid til Pigerne smaae,
 Thi De ere saa, som sin Ven holder kjær,
 Naar De ham ei stedse for Dinene seer.